

DOMOVINA

Škajava vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se vsvoji pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne predbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Narodnina za celo leto 3 glđ., za pol leta 1 glđ. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Sedaj tako, a kako potem?

Kako rado se zgodi v družinskem življenju, da je oni otrok, katerega mati najbolj ljubi in neguje, njeni ljubljenec najbolj nevhvaležen. Mati v svoji ljubezni tega ne uvideva in ga še bolj pred drugimi povzdiguje, dokler ji nevhvaležnež ne prebode ljubečega srca.

Vlogo nevhvaležneža igra v sedajni politiki oholi Nemeč in ljubeča slepa mati je Avstrija. Precej, ko je nehala biti Avstrija nemška zvezna država in postala avstrijska država, so začeli se porajati elementi, ki so si želeli nazaj pod blaženo zavetje matere Germanije. Taki elementi so se vedno začetkoma bolj skrivali, ali sedaj se kažejo v čisto pravi luči. Germania irredenta! nazaj v sveto deželo! je njih geslo. — nazaj če tudi čez trupla presvetle dinastije.

Kolikokrat so Slovani opozarjali na to, da preti nevarnost, da iz malega rase veliko, a bili so ti opomini zaman. Nemci so bili in so rod privilegirancev. Predolgo bi bilo navajati vse slučaje, v kateri bi bil German, kakor nevhvaležen otrok, zaslužil pokore in šiba, a so ga raje gladili. Značilni so zadnji politični dogodki, ki povejo več kakor vsa dosedanja zgodovina ali politika, da Slovan naj ne ima v Avstriji matere, ampak mačeho. Zdi se nam, da v Avstriji ni nič boljše kakor na Ogrskem, kjer vlada sama pripravljiva honvede in uči ljudstvo, kako da bo strgalo z glave Habsburgovca krono sv. Štefana in jo posadila na glavo kralja Košutu, razloček je ta, da tam je Košut, tu Hohenzollero.

Slovan bodi tlačan Švabu in Mažaru, to je nekaka parola, ki doni po Avstriji, in Slovan je bil tlačan in bode še, dokler se z lastno močjo ne otrese robskih verig. Dvojna mera je v Avstriji za Slovana in za Švaba. Petnajst milijonov nas je Slovanov, Nemcev s poturicami vred pa

le osem milijonov, mi vzdržujemo državo, čeprav ne z duhom, ker nas tišijo nazaj v vodstvu države, a materijalno.

Grof Badeni je odšel. On je postavil v bojne čete Slovane in Nemce. Bil se je krut boj — in v tem so zmagali oni, ki so bolj kričali in pretili. Zmagali so, ker se je 15 milijonom vzelo orožje za boj in so jih oni, ki bi se bili imeli sami najbolj zanimati, mesto da bi jih ščitili, nesramno izdali. Jeli to pravica? Ali bode v oči gled takim surovostim, katere so se v zadnjem času v parlamentu godile, še ostal nemški narod kot vodilna inteligenca? Ali so to inteligentni ljudje, koje je nemški narod v zbornico poslal? To so navadni žganjarji, taka inteligenca raste pri nas na Grintovcu, Rovtar bi bil razžaljen, ko bi ga s temi bezničarji primerjali.

In še ni vsa protekcija za Nemce ponehala!

Prvo dejanje nove vlade je to, da je uvedla v kraljevi prestolici češki vojaško ali gorečo sodbo. Ogorčeno, v svojih pravicah kračečo in izzivano ljudstvo začne proti narodnim nasprotnikom z izgređi, in zato naj se streljajo, kakor stekli psi, skoro brez sodebe — Slovani. Kaj pa na Dunaju, kaj v Gradcu? Ali ta mesta za jednake izgrede ne dobé vojaških sodišč? No, Dunaj je nemški in Gradec že več avstrijski ni. To je menda dovolj povedanega.

To ogorčenje in narodno zavednost imenujejo pri Slovanih ropajelnost. Nemcu se vlada uda, Slovana zatre! To je pravica!

Pol stoletja je minulo, odkar je zadnjič v Avstriji se rabilo to najostrejšje vladno sredstvo. To je slab omen za novo vlado. Baron Gautsch je tu pokazal, kaj da zna in kako misli vladati. On bi rad imel Slovane za svojo oporo, a na drugi strani bi jih rad brcal in Nemce ščitil, da mu ne bi nasprotovali preveč. Tlačanili so Slovani že dovolj, a ne bodo več. Grof Taaffe je

znal vladati na tak način, kakor misli sedaj njega učenec Gautsch. Ali novi predsednik je preneroden in tudi ko bi kedaj svojega mojstra dosegel, nima upati, da bo Slovane imel za bebce. Najprej naj se uvede enakopravnost, potem naj začnejo še le na spravo misliti. Baron Gautsch je slabo začel in najbrže bo praški „preki šod“ še usodepoln zanj.

Ta vlada je najbrže zadnji poskus, da se ohrani nemštvo v premoči. Ta se pa bode izjalovil, kajti od Nemcev, kakor so se pokazali in se kažejo, nima Avstrija prav ničesar pričakovati. Prazno je kazati na trozvezo. Če ta zaradi avstrijskih Nemcev razpade, je račun do cela zaključen. Ta razpad vidimo v prav bližnji prihodnosti. Nemci so odračunili in začel se bo račun s Slovani in Rusijo, kajti dvajseto stoletje je slovansko. S Slovanom bo morala računati Avstrija na zunaj in na znotri.

V poštev pride Bosna in Hercegovina. Ti dve deželi sta s svojo upravo našo državo toliko stali, da se ji troški ne morejo drugače povrniti, kakor če ostano avstrijska. Turčija menda pri svojih slabih denarnih razmerah niti ne misli več na Bosno in Hercegovino. Tedaj ostane le še jedna pot: da se to ozemlje priklopi Avstriji. Ali kako priti do cilja? Kaj poreče k temu druga Evropa?

Komur so balkanske razmere znane, vé dobro, da edino dovoljenje in molčanje Rusije je treba, da se ta korak stori. Tedaj na zunaj je treba z Rusi računati.

In kadar bosta Bosna in Hercegovina avstrijski kronovini, tedaj se zviša število avstrijskih Slovanov tako znatno, da bo na vsak način dosežena v državnem zboru ona moč, katera nam gre.

Vzrokov dovolj, za resno preišljevanje onim, ki mislijo, da bodo vekomaj privilegiranci.

LISTEK.

Knez Guljbat Čavčavadze.

Povest. Ruski spisal K. Borozdin. Prevel Kruto gorski.

Cesarjevič je bil vidno zadovoljen z gostijo, in za vsakega gosta je imel prijazno besedo. Moje obnašanje mu ni ostalo skrito in zelo se mi je smejal, kadar sem neusmiljeno kaznoval one, ki niso pošteno pili; a ko je bil banket končan, me je poklical pred se, objel me in mi dejal:

„Nu, Guljbat, hvala ti, potešil si me, a še bolj me potešiš, če prideš k meni gostit v Petrograd.“

Nizko sem se mu poklonil za tako čast.

„Prideš li?“ me je vprašal.

„Pridem, vaša cesarska visokost.“

„Pazi pač, jaz zahtevam, da mi obljubiš z moško besedo . . . mi li obljubiš?“

„Obljubim, vaša visokost.“

„Sedaj toraj umevaš, da sem moral po takem v Petrograd. Dal sem bil cesarjeviču besedo.“

Dasi sem na vsak način hotel ostati možbeseda, vendar so me razna domača opravila, potem krimska vojna, oskrbovanje bratov, zdaj

to zdaj ono, zadrževala . . . in še le pred tremi leti sem se pripravil ter odpotoval že ne k cesarjeviču, ampak k samemu gosudarju.

Pa tudi potovati v mojih letih ni bilo lahko. Taka strašna daljava; ali vsekakor sem jo mahnil na pot, vzal s seboj rojaka svojega hekima (zdravnika) . . . jaz nobenemu zdravniku nič ne verjamem, toda vendar rojak naš menda še najmanje laže, — in odpotoval sem.

IV.

Car je bil v Carskem selu, ko smo srečno dospeli do Petrograda. Pred vsem sem šel k našemu rojaku, knezu Petru Bagrationu, dvornemu generalu, ta je naznanil dvornemu ministru grofu Aderbergu moj prihod in moje želje predstaviti se; čez nekaj dni so mi sporočili, da moram tega in tega dne opoludne priti v Carsko selo. Grofu Bagrationu, ki je govoril gru ziniščino, je bilo naročeno priti z menoj.

Točno ob 12. uri smo stopili v carjev kabinet. Njega veličanstvo, zazrši me, je vstal iz za pisalne mize in z milostnim nasmehom pristopil k meni.

„Zdravstvuj Guljbat, evo molodca, držal je dano besedo.“

Car mi je pomolil roko, katero sem hitel poljubiti, no ni mi pripustil temveč me objel.

„Hvala, hvala ti, starček, srčno sem vesel, da te vidim.“

Zdajci šele sem si carja ogledal. V teku let, odkar ga nisem videl se je zelo spremenil: bil je precej shujšan in na licu njegovem so bili sledovi velikih skrbij, v postavi se je že čutilo veličanstvo carja, a oči so bile še vedno dobre, prijazne.

„Milostivih besed, katere mi je vaše veličanstvo govorilo v Tiflisu, nikdar nisem mogel pozabiti, in ohranil sem jih kot sveto obljubo v svojem srcu.“

„Da in jaz bi ti nikoli ne oprostil, ako ti ne bi bil držal dane mi besede. Nu sedaj pa povej, ali še gre pri vas v Gruziji vse po sreči?“

„Vse po sreči, cesar.“

„A ti si precej osivel zatem, kar sva se slednjič videla. Res, mnogo težav in skrbij smo imeli vsi med tem časom . . . A tvoja rodovina je zdrava?“

„Vsi so zdravi, veličanstvo.“

Car me je potem jel izpraševati o Davidu in Ani Iljinišni. Gradita li že nov dom, lije njiju družina zdrava? Ko sem na vse to odgovoril, je car veselo sklenil:

„Dolgujem ti za tifiško pogostitev, in zatorej te bodem sedaj sam pogostil. Spremi ga,

Boljše je sedaj se z lepa pogoditi, kakor biti prisiljen k priznanju enakopravnosti, kajti znalo bi se zgoditi, da bi razumevali Slovani enakopravnost tako, kakor jo sedaj Nemci.

Nekatere je padec Badenijev pretresel in s strahom navdal, češ, sedaj bomo še nižje padli, kakor smo bili. — Mi pa pravimo: Ne bojimo se nikogar, nad seboj priznamo le Boga, ker Slovan stopa na dan!

Čemu nam trozveza?

Cesarjev nagovor pri letošnji otvoritvi delegacij, obsegal je mej drugim tudi to važno točko, da je naglašal, da je razmerje med našo in zunanjimi državami — Rusijo, Francijo i. dr. — nad vse prijateljsko, in da trozveza trdno kakor doslej stoji in hoče v korist miru tudi nadalje vso svojo pozornost obračati.

Če človek naše zunanje politične razmere nekoliko trezno in pazno premišluje, mora se hočeš-nočeš vprašati: Za Boga! čemu pa nam je zdaj prav za prav trozveza?! Z Rusijo smo v prijateljskih razmerah, s Francijo tudi (ostalih držav — razven k večemu še Angleško, niti ne vpoštevamo), — na Balkanu ne iščemo nikacih interesov, nego hočejo pri nas le, da se ondu razmere v korist teh držav razvijajo, — Turčija je bolna in gnjila, Italija denarno jetična, — torej zaradi same Nemčije: v njeno varstvo in bran, edino njej na ljubo čepi Avstrija v tej trozvezi — da bi Nemčijo branila, če bi leta s svojo — suho desno roko in nabrušenim jezikom izzivala si kak politični pretep in vanj zamotala še druga dva aliirana varovanca. Ta politična komedija je pa vendar malo prenizka in nečastna za našo diplomacijo in našo pošteno državo!

Evropski mir je sedaj, — vsaj za toliko časa, dokler ostanejo razmere mej Avstrijo, Rusijo in Francijo tako prijateljske kot so zdaj, — zagotovljen, in Avstrija niti povoda nema ostati še nadalje v tej trozvezi, kakor je sedaj. Kake koristi pa ima od Italije ali od Nemčije? Nobe nih! Pa jih tudi iskati ni pri teh dveh! Na sprotno pa njuna politika išče le pri nas svojih koristi za se. Desetkrat boljše bi pač bilo, ko bi se Avstrija otrsela teh dveh zaveznikov — za vselej!

Ali — naša diplomacija in zlasti višji krogi, katere je nemški duh že v zibelki objel in navdal, — vsi ti imajo srce in oči le za nemštvo; v nemškem duhu so odgojeni, z nemštvom omamljeni in v nemštvu samem menijo, da je zveličanje! Zato jim je Nemčija tako k jetram prirasla, da se je nemorejo odtrgati! Ali vsa ta politična matematika ni vredna gnilega krompirja! Pruski Nemci poznajo to malovredno stremljenje gotovih ljudij pri nas po nemškem zveličanju in to slabo stran naših višjih krogov, zato rogovilijo tako med nami! Nemštvo je pri nas razvajeno, tako razvajeno, da se že več ukrotiti ne bo dalo, vsi drugi narodi pa se v Avstriji

prezirajo in se morajo za svoje pravice po živinsko boriti. Ali je to modro ravnanje? Kaj nas briga Nemčija in njen strah pred Slovani. Avstrija je ne potrebuje, niti v trozvezi niti kje drugej. Avstrija ni odvisna od — divje kulture nemške sodrge, marveč od večine (Slovanov), zato naj bi se naši politični voditelji v državnem zboru in drugod enkrat brez pardona oglašili, in povedali vladi in diplomaciji, kar jim gre, kajti tudi med nami že vrè vsled nemške ošabnosti!

Na dan s — slovenskimi napisi!

„Slovenska narodna zavest naj se zrcali javno povsod: v govorjenji (občevanji), v pismenih vlogah in — samoslovenskih napisih!“ — Tako je zaklical mi nedavno star, osivel mož narodnjak in značajan rodoljub. In imel je prav!

Kako malo smo se do sedaj Slovenci sami sebe spoštovali, in — kako poniževali se pred — tujci! Človek bi se kar zgražal nad tako mlačno narodno zavestjo in sramotilnim petolizanjem! Kak respekt in malovreden strah nas je navdajal do zadnjega časa pred oholim tujcem — Nemcem, Lahom, Francozom ali Angležem! Pa, mesto da bi se od njega učili biti proti drugim brezobzirni in trdi, kjer je trebalo braniti narodno zavest, jezik in pravice svojega naroda, zatajevali smo nakrat prvo kot drugo, kot bi bili časti pijani, in to tako tam, kjer smo doma, kjer imamo večino, kakor tam, kjer smo v manjšini, a vendar tudi v — pravicah! In če možki kot Slovenci ne spoštujejo svojega jezika, kako naj spoštuje ga žena in otroci!

Temu klečeplastvu in neznačajnemu životarenju mora biti konec in sicer — za vselej! Poprej se spoštujmo sami, potem pričakujmo še le, da nas bo tudi tujec spoštoval! Govorimo torej povsod slovenski in pišimo slovenski, pri napisih pa naj bo povsod prvi slovenski jezik!

Občevanje, ta tako upoštevan znak rodu, koliko se ž njim greši zoper narodovo svetost! Slovenci smo do zdaj, svoj narod in svoj jezik kaj malo spoštovali, in ne samo to: še zatajevali smo ju! Vsakemu tujcu — in če je bil tudi kak pritepenec — smo njemu na ljubo govorili nemški ali laški, če smo prav vedeli, da je on našega jezika vešč. — Večina naše inteligence po kranjskih, štajerskih in koroških mestih in trgih (Ljubljana ni prav nič izvzeta!) najrajše nemško klepeta — izvzemši duhovščino, in dela tako sramoto slov. narodu in sebi, preprostemu narodu pa daje — pohujšanje! Uradniki, profesorji, trgovci, zasebniki, obrtniki, dijaki, otroci, ženstvo, posli, — vse čveka med seboj ali v družbi tuj jezik, če ga zna ali ne; ravno tako čast uživajo pri nas slovenski napisi: povsod tuj jezik vmes, če ne že na prvem mestu! Javni napisi naših narodnjakov so 5% samoslovenski, v 25% slovensko nemški, v 50% nemško-sloven-

ski, v 90% pa — samo nemški ali laški, v ostalem pa slovenska brozga brez vsakega pravo-pisnega lica in zmisla! In kako je nekaterih naših narodnjakov sram na ulici slovenski govoriti, pri uradih in oblastnijah vlagati slovenske tožbe, prošnje in druge vloge! In kaka sramota se jim zdi samoslovensk ali slovensko-nemšk napis na tabli ali na zidu njih hiše, prodajalnice ali nad uhodom! — Ali ni to v nas Slovincih — škandal?! In v teh Slovincih — večinoma slovensko inteligenco — se godi to še leta 1897., in godi se to, kjer je iste največ, godi se tako in kaže taka narodna nezavest največ po trgih in mestih!

Slovenska inteligenca se pajdaši s tujci in zaradi njih nadutosti uklanja se v govoru in pisavi tujemu jeziku! Tako se slovenski narod in njegov jezik sramotita doma, tako se onečaščata na tujem. — Takim narodnim krogom treba enkrat radikalno na ušesa zatrobiti, da je to škandal zanje in za Slovence sploh.

Na dan torej z narodno zavestjo! Kažimo se v dejanji, pri belem dnevu — Slovenci, pa naj govori z nami kmet ali graščak! Poslušajmo se svojega jezika povsod in brezobzirno, osobito pa doma, kjer smo na lastnih tleh, kjer ga mora tudi tujec znati, če hoče naš kruh jesti. Potem bomo zavedni narodnjaki in ne neznačajneži, kojim naj bi narod bil le — molzna krava!

Celjske novice.

(Plenarna seja okrajnega zastopa celjskega) vrši se dne 18. decembra t. l. ob 10. uri dopoldne v sejni dvorani celjske posojilnice v „Narodnem domu“ v Celji. Dnevni red: 1. Odobrenje zapisnika zadnje skupščine dne 12. junija 1897, št. 331. 2. Sestava proračuna za leto 1898. 3. Volitev treh gg. revizorjev za letni račun 1897. 4. Prošnje občin tega okraja za pobiranje več kot 15% na indirektni davek. 5. Odobrenje pogodbe med občino Vojnik in posojilnico (Vorschuss Cassa) v Vojniku. 6. Izjava o potrebi okrajnega sodišča v Žalci. 7. Prošnja g. Žmavca za podporo za nadaljevanje študij v vinarstvu in sadjarstvu v Klosterneuburgu. 8. Prošnja občine Vel. Perešica za prevzete obč. ceste mimo Zaloga čez Gorico med okrajne ceste II. razreda. 9. Prošnja občine Petrovče glede odobrenja kupne pogodbe. 10. Prošnja občine Petrovče za dovoljenje, da si sme najeti posojila po 6000 gl. za šolske namene. 11. Prošnja občine Kalobje za dovoljenje, da si sme najeti posojila po 8000 gl. za šolske namene. 12. Prosti predlogi in nasveti. 13. Volitev enega uda v okrajni šolski svet.

(„Celjski Sokol“) imel je redni občni zbor 11. t. m. z običajnim dnevnim redom. Precejšna vdeležba svedočila je, da ima društvo zlasti med mlajšim naraščanjem mnogo prijateljev med tem ko nas je ravno ta občni zbor podučil, kar moramo z obžalovanjem konstatirati, da se ne-

Bagrations, in ga pošteno pogosti, a po zajutreku ga pripelji zopet k nam.“

Z nizkim poklonom sem šel iz kabineta cesarjevega s Petrom Bagrationom, in pripeljali so me v sobo opremljeno po perziški šegi, kjer je poleg širokega divana stala miza, pokrita za nekoliko oseb. Bagration me je seznanil s tremi, štirimi general-adjutanti in pobočniki, in vsedli smo se za mizo. Jaz sem se po navadi, dejavši pod se nogi, vsedel na divan, a ostali gospodje so posedli okoli mize na stole.

Zajutek se je pričel z juho in pred me so postavili steklenico vina; ko sem zapazil, da mi bo treba piti iz male kupice, sem omenil Bagrationu, da sem s tem zelo nezadovoljen.

„Pomiluj bratec,“ sem mu rekel srdito, „kaj me boš li s čajem pojil? Od svojega rojstva ga še nisem pil. Mar car nima večjega kozarca? Morem li piti na njegovo zdravje iz naprstnika?“

Gospodje, vidéda sem zelo hud in ne razumeje jezika, vprašali so Bagrationa, kaj je povzročilo moje robantenje, a ko jim je ta to pojasnil, so se na glas smejali.

Komornik je takoj postavil pred me srebrni bokal, nalil sem vanj vina in vso vino, kar ga je bilo v steklenici, je imelo prostor v njem.

„He gospoda,“ obrnil sem se k navzočim, „zdajci bomo pa pili, a pazite, izprazniti morate svoje naprstnike kakor bom jaz svoj bokal, sicer boste kaznovani.“

„Bog živi cesarja vladarja! Ura!“

Vsi so ponovili za menoj in prijeli kozarce.

No misli si moje začudenje. Ko sem prinesel bokal k ustnicami, se je pokazalo, da pijem iz njega svoje lastno t. j. razumiš, lastno cinandaljsko vino. Nu priznavam, o čem takem se mi pač še sanjalo ni. Moje vino pa na carskem dvoru!

Bokal sem posušil preje nego so drugi utegnili izprazniti svoje naprstnike.

To me je kmalu razvnelo, dobre volje so postali tudi dvorniki. In dovolil sem jim briti razne šale.

Ali čas tratiti po nepotrebnem ni kazalo nalil sem si drug bokal, gospode pa primoral naliti si kupice.

„Bog živi nje veličanstvo, presvitlo cesarico! Ura!“

Izpili so spet vsi pošteno.

Po juhi je prišel na mizo šašlik, fino pripravljene, čisto tak, kakor ga skuha moj kuhar Datiko.

Znova sem zagrmel:

„Nalivajte, gospoda, nalivajte.“

„Bog živi naslednika cesarjeviča! Ura!“

Tudi sedaj so izpraznili kozarce, a četrto in zadnje zdravico sem napil:

„Bog živi celo vladarsko hišo! Ura!“

Zajutek je bil končan. Jaz ga od štirih bokalov nisem imel, kakor se pravi, niti v jednem očesu, a moji sopivci so bili od svoje naprstniške vsebine prav židane volje, in po kavi so me spet peljali k carju, ki je bil zdajci na vrtu obkrožen s spremstvom.

Cesarica s cesarjevičem in ostalimi svojimi je bila že v Livadiji.

„Ali si dobro zajutrkoval, stari? me je vprašal cesar.“

„Vse svoje življenje ne pozabim tega zajutрка, veličanstvo, meni se niti sanjalo ni, da se bo moje vino kedaj pilo pri mizi mojega cesarja.“

„Nu, veseli me, da si zadovoljen. Zdajci si moj gost. Ti Bagration pa skrbi zato, da se ta mož pri meni ne bode dolgočasil.“

„Slušam, veličanstvo!“

„Spremljaj ga, razkaži mu vse in mu dobro streži. Torej na svidenje starček.“

kateri starejši gospodje v poslednjem času za to važno društvo iz Bog zna kakih vzrokov premalo brigajo. Iz tajnikovega jako obširnega poročila smo posneli zanimivo zgodovino letošnje znamenite slavnosti, ki se je vršila dne 7. in 8. avgusta ob priliki blagoslovljenja zastave. Tudi blagajniško poročilo se sme imenovati še dovolj ugodno, vkljub temu, da je imel „Sokol“ baš letos, ko si je nabavil zastavo in s slavnostjo velike stroške. Obe poročili odobrili sta se enoglasno. Starosti je bil v tretjič izvoljen prezaslužni br. dr. Alojzij Brenčič, podstarosti pa br. dr. Josip Karlovšek, nova moč, v katero stavi društvo največ upanja. Ostali odbor izvoljen je bil sledeč: Tajnik br. Franjo Jošt, blagajnik br. Janko Vavken, arhivar br. Štefan Boucon. Odbornika sta br. Ivan Lončar in br. dr. Alojzij Praunseis. Namestnika sta br. Anton Kolenc in br. Radovan Mencin. Pri točki slučajnosti slišali smo mnogo zanimivih razprav gledé na vnanje delovanje društva ter zlasti željo, da bi se priredilo prihodnje leto nekaj izletov v bližnjo okolico. Prepričani smo, da bode novi odbor vpošteval vsestransko razne nasvete in smo uverjeni, da ostane „Celjski Sokol“ pod spretnim vodstvom zgoraj navedenega odbora i nadalje na isti višini, katero zavzema sedaj. Seveda je v to potreba v prvi vrsti društvene solidarnosti in dokler nas bode spajala ta brez vsacih predsodkov, se nam ni bati, da začne to ali kako drugo narodno društvo nazadovati. Novi odbor naj nam pa bode porok, da se društvo ne bode zadovoljilo z dosedaj doseženimi vspehi, nego da bode tudi v bodoče stremilo za istim smotrom, kojega imajo zapisanega na svojem praporu vsa slovanska sokolska društva. Nazdar!

(Efektna loterija „Kat. podp. društva v Celji.“) Srečkanje te loterije vrši se dne 26. t. m. Opozarjamo še enkrat vse okoličane in rodoljube ter prijatelje slovenske učeče se mladine, da sežejo po srečkah in tako vsaj nekaj pripomorejo k ugodnemu vspehu te loterije.

(„Zveza slovenskih posojilnic“) ima svoj redni občni zbor v sredo dne 29. grudnia ob 10. uri dopoldne v sejni dvorani posojilnice v Celji. Dnevni red: 1. Poročilo predsednika. 2. Poročilo društvenih revizorjev. 3. Razgovor o načrtu nove združne postave. 4. Volitev novega predsednika in odbornikov. 5. Razni nasveti.

(Porotno zasedanje v letu 1898.) Prihodnje leto bodo porotne obravnave pri celjskem okrožnem sodišču v naslednjih dneh: prvo dne 21. februarija, drugo dne 9. majnika, tretje dne 29. avgusta, četrto dne 21. novembra. Pri mariborskem okrožnem sodišču: prvo dne 21. marca, drugo dne 20. junija, tretje dne 12. septembra, četrto dne 28. novembra.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) je imelo dne 5. dec. t. l. svoje sedmo letošnje zborovanje, kojega se je, akoravno je bilo ta dan res silno slabo vreme, vdeležilo 23 udov. Ker sta bila predsednik in podpredsednik

zadržana, je vodil zborovanje odbornik g. Gnus. Z veseljem se je vzelo naznanje, da je društvo pridobilo od zadnjega zborovanja sem zopet več novih udov in sicer so pristopili gg. učitelji: Kuhar iz Trbovelj, Polak iz Dola, Plih iz Prožina ter gdč. učiteljici Kremžar in Wessner iz Trbovelj-Vode kot pravi, g. dr. Karlovšek, odvet. koncip. in g. Rozman, uradnik v Celji ter č. g. J. Smole, župnik pri Sv. Miklavžu pa kot podporne udje. — Pri tem zborovanju je g. Schmorancer obširno in temeljito od vseh strani osvetil zakonski načrt novih disciplinarnih postav, katerega je odbor štaj. učit. „Zaveze“ predložil v pretres. Po živahnem in dolgotrajnem razgovoru so se sprejeli vsi nasveti gospoda poročevalca, kateremu se je za njegov veliki trud izrekla topla zahvala. Čujte, nemškimi srednje- in gornještajerskim učiteljem je moral priteči slovenski tovariš na pomoč in jim odpreti oči, da uvidijo kaka velika nesreča bi bila za učiteljstvo, če bi od njih predložen načrt postal res zakon. Bodo li hvaležni za to? — O priliki prihodnje seje odposlancev štaj. učit. „Zaveze“ bo društvo — ako se sploh prej ne poslovi od „Zaveze“ — zastopal gosp. Schmorancer. — Na vprašanje štaj. učit. „Zaveze“, kaj društvo misli o podržavljenji ljudske šole, se je društvo izjavilo, da ostane pri sklepu, ki ga je lansko leto storila „Zaveza slov. učit. društev“, namreč, da se naj ljudska šola podržavi. — Prihodnje in sicer glavno zborovanje se vrši dne 2. jan. p. l. Torej na veselo in prav mnogoštevilno svidenje v novem letu!

(Slovenci, potegujte se povsod za svoj jezik!) Mi Slovenci smo strahopetci in bojzljivci. Vsak nemšk brič nam hoče že imponovati s svojo tirolsko nemščino, vsak uborn poštni ali davčni uradnik nas že sme osorno zavriniti, ne da bi mu povedali, kar mu gre. Zahtevaj vsak Slovenec povsod brez pardona slovensko: tiskovine, potrebščine, uradno poslovanje, jed, pijačo, odgovor, časnike itd. Kdor nam ne ustreže, tacega ne podpiraj noben Slovenec. Če ne pa bojkotujmo nemško svojat na vsej črti. Bomo videli ali so naši vojaki in davki kaj vredni ali ne!

(Nadebudne celjske device.) Nemški Mihelj se je zbudil in zmešal celjskim nemškim devicam dolgolase-kratkoume glávica, ker kaj marljivo „heilajo“ in „sikajo“ na večernih promenadah. Ko bi bila katera lepa, bi še šlo, so pa same starikave device, ali pa take, ki še enkrat zarjave — no — takrat naj jih tolaži nemški Mihelj.

(Celjski mestni zastop) je gotovo najplodovitejši med vsemi avstrijskimi, kar se tiče gospodarskih zadev. Da kupuje stare podrtije, le da ne bi prišle Slovincem v roke, da kupuje svojim služabnikom bicikle, da nagraduje gotove razgrajače, da brez potrebe, le da bi se kazal prajzovskega, mesto klobukov policiji omišluje „pickelhaube“ in da skrbi ohraniti mestu nemški značaj, s tem ne bode dvignil in zboljšal

mestnih naprav in potrebščin. Pet let smo dragali in pet let je deželna vlada silila, predno so začeli graditi klavnico, da se vsaj ne bode živina več pobijala po dvoriščih in skrbelo s tem za hrano podganam in drugi golazni. Za vodovod moledujemo že tudi leta in leta in tudi vlada se briga, a ni ga moža v mestnem zastopu, ki bi imel toliko znanja in volje spraviti to perečo zadevo v tek. Norce briti zna kmalo kdo, a gospodariti to je druga reč.

Spodnje-štajerske novice.

(Imenovanja pri finančnem ravnateljstvu v Gradcu.) Cesar je imenoval svetovalca v ministrskem odseku g. Gustava Schödlia višjim finančnim svetnikom v okrožju graškega finančnega ravnateljstva ter mu ob jednom podelil red železne krone tretjega razreda. Nadalje je podelil v pokoj stopivšemu višjemu fin. svetniku g. Ludoviku Knöblu naslov in značaj dvojnega svetnika. Finančni svetnik g. Albert Sikora imenovan je višjim finančnim svetnikom.

(Učiteljske premembe.) Nadučiteljem je imenovan v Selah pri Ptujju g. Franc Meško, učitelj v Št. Jurji ob Pesnici; učiteljem na deški šoli ptujjske okolice imenovan je g. Hinko Družovič, podučitelj v Poličanah. Stalnim podučiteljem je postal v Stopercih ondotni začasni podučitelj g. Fortunat Jelovšek; gdč. Justina Vuga, učiteljica v Ajdovščini, imenovana je stalnim podučiteljicam v Selah, G. Ivan Šober nameščen je za suplenta v Runeču; supletinji sta postali gdč. Marija Fürst v Lembahu ter gospa Marija Pogrujc, učiteljica ženskih ročnih del v Hajdini. Umrli je v bolnici v Gradcu g. Vinko Šrmpf, suplent pri Sv. Frančišku v Savinjski dolini. Lahka mu zemljica!

(Iz Šoštanja.) Te dni poslal mi je tukajšnji obrtnik — oznanilo, katero se doslovno tako-le glasi: Priporoča se p. t. občinstvo vsakovrstno obleko za Moške nojniži cen. — Toraj občinstvo se njemu priporoča?! Iz tega je razvidno, kako nezaveden je ta Slovenec. Ali ne ve li ta, da imamo v bližini na Štírskem in Kranjskem slovenske tiskarne? — Ni dovolj, da se ne drži zlatega gesla, „svoji k svojim“, še za drag denar pusti pri tujcu, kateri se mu za hrbotom za njegovo neumnost še roga, svoj mili materni jezik blatiti. Žali Bog, da imamo tukaj še več takih nezavednežev „višje vrste“! Pazimo, kaj pošljemo med svet. Tuje agente pa zapodimo iz svojih hiš — saj nam ne manjka slovensko-narodnih tvrdk;

(Občinski zastop v Gornjemgradu) poslal je predsedniku državnega zbora, vitezu Abrahamovicu na Dunaj sledečo resolucijo: „Občinski zastop tržke občine Gornjigrad je v svoji izvanredni seji dne 5. dec. 1897 sklenil resolucijo, v kateri izraža najglobokejše obžalovanje na nedostojnem in vse Slovane zelo žalečem postopanju obstrukcionistov v poslanski zbornici, Vam pa

Toda jaz sem pokazal, da še želim nekaj povedati cesarju; on je to zapazil in dejal Bagrationu: „vprašaj ga česar želi?“

„Povej cesarju, sem rekel Bagrationu, da imam neko naročilo.“

Ko mu je ta prevel moje besede, sem spoznal, da je postal obraz carjev mahoma resen in nekako nezadovoljen.

„Kakšno naročilo?“ je vprašal.

„Veličanstvo, ko sem se odpravljal z doma, prišli so k meni moji rojaki in mi naročili, naj v njih imenu pokorno pozdravim in izrazim najzvestejšo zahvalo za to, da je veličanstvo blagovolilo imenovati našim namestnikom kneza Aleksandra Ivanoviča Barjatinskega. Ta človek nam ugaja in boljšega zagovornika pri cesarju ne moremo želeti. On pozna naše potrebe, poroča o njih kakor tudi o naši najudanejši zvestobi njega veličanstvu kakor nihče drugi.“

„To so me torej prosili moji rojaki. Oprostite, da sem bil toli drzen, izpolniti njih prošnjo.“

Dočim je Bagration prevajal, se je lice cesarjevo razvedrilo, in ko je ta končal, mi je cesar nasmihaje se rekel:

„Naročilo si dobro izvršil, rojakim svojim pa povej, da mi je prijetno slišati o njih čustvih

do osebe, katera uživa moje popolno zaupanje. To je najbolji dokaz njih lastnega blagostanja.“

„Idi torej, Guljbat, in oglej si mojo stolico. Na svidenje!“

„Cesar mi je zopet ponudil svojo roko in tokrat se mi je posrečilo poljubiti jo.“

Dva tedna sem stanoval v Petrogradu, in vse, vse so mi bili pokazali. Palače, cerkve, muzeje, peljali so me v Peterhof, v Kronstat, v tabor, na otoke, v gledališča in ne pomnim vže, kam vse, in okrog mene se je vrtelo nekotiko naših gruzinskih mladeničev konjikov. Bagrationa nisem mogel vedno nadlegovati, a dečaki so bili zelo veseli, da so me smeli spremljati. Stanoval sem v gostilni Demuta in vse sem imel zastop, tudi voz na razpolago — vse je plačal cesar.

Končno sem dejal Bagrationu, da sem vrh glave sit in zadovoljen s pogostitvijo carjevo, in bi prosil, da bi me pustili domov, a pred odhodom bi jako želel se še jednoč pokloniti njega veličanstvu.

To se je precej uredilo, in spet so me peljali v Carsko selo.

Cesar je bil nenavadno milostljiv in mi naročil pozdraviti kneza Barjatinskega, Davida

in Ano Iljinišno, in povedati vsem mojim rojakom, da sam v kratkem poseti Kavkaz.

Za spomin mi je podaril, kot svojemu tulumbašu, uprav isti bokal, iz katerega sem pil zadnjikrat na njegovo zdravje.

Evo ti vse povesti o mojem potovanju v Petrograd. Ta je jedna najprijetnejših mojih spominov. Sedaj pričakujem spet cesarjevega prihoda.“

Ko je Guljbat končal svoje pripovedovanje, jelo se je že mračiti in zahvaljivši ga na prijazni gostoljubnosti, sem se vrnil v Telav.

V.

Zatem sem se še večkrat v teku dveh let sešel s Guljatom, včasih pri Davidu Aleksandroviču, kojega sem pohajal malone vsaki teden; včasih pa me je tudi sam pohodil ter pri meni obedoval.

Govor njegov je bil vsekdar bistroumnega in veselega značaja, in često sem se posluževal njegovih koristnih in praktičnih nasvetov, kot poznavalca svoje domovine in svojih rojakov.

Svojo hčer Marico je bil kmalu omožil z okrožnim predvoditeljem dvorjanstva, s knezom Gigodtakajevim; ženitnino je pridedil doma, na kateri je vse napojil, in mene je stalo precej truda in zvijače, da sem ohranil treznost; prav

kot nevstrašenemu predsedniku za vzdrževanje potrebnega parlamentarnega reda najtoplejšo zahvalo."

(Pri občinskih volitvah v Šoštanj) go-dile so se res lepe reči po Woschnaggovem za-rodu in privržencih. Dobili smo od tam obširno poročilo o teh nadutih prizorih, kar pa bodemo vsled prostora v prihodnji številki prinesli.

(Iz Rečice.) Nadomeščat umrlega učitelja g. K. Jeranka pride za nekaj mesecev k nam g. Ig. Šijanec, sedaj v Gornjemgradu. Ta služba bode te dni razpisana in opozarjamo že sedaj g. učitelje na ta razpis. Rečica je zelo prijazen trg v prelepi Gornjesavinjski dolini, oddaljen komaj kake pol ure od Mozirja.

(Laški trg poljubuje šibo.) Tako je, če se živci preveč razdražijo. Pijanca ne šegeče dosti najbolj pekoči špirit, prepogosto tepeni ne občuti več najtrpkejših udarcev. Tudi z našimi Nemci je taka. V začetku radovali so se nad vsako zbadljivo besedo svojih izvoljencev, pozneje jim že niso znali dosti svinjsko zmerjati, še le ko so izvlekli svojo „klepčke“ iz žepov, zazdeli so se jim zopet vredni domače krvi. Oh, in „zdaj pa nikdar, nikdar več, veselje proč je, proč“. Očetje laškega trga snišli so se vsled tega na posvetovanje, izrazili so svojemu poslancu Pommerju „solzno kundgebungo“, da je vsaj za ne-kaj časa pomagal v državnem zboru, da se je nemški značaj zdržal v poslanski zbornici, javijo pa tudi srčne želje, da jim še priskrbi vsaj za trenutek enako zdravilo za njihove razjarjene živce. Gospod Pommer jih je baje tolažil: „Saj bi, no saj bi rad, tudi volje in telesne moči mi ne manjka; toda — ne smem! Uh! prežalostno, tako nas tiščijo in zatirajo, nas gospodujejo Nemce, da niti noža ne bo več dovoljeno sukati v zbornici.“

(Občinske volitve občine Sv. Krištof nad Laškem) vršile so se dne 14. t. m. Zmagala je narodna stranka. Socijalni demokratje hoteli so naše volilce zmešati, a ni se jim posrečilo. Slava vrlim volilcem!

(Št. Jurij ob juž. žel.) Vabilo na ustanovno zborovanje „Bralnega in političnega društva za Št. Jurij in okolico“, katero se bode vršilo v nedeljo dne 19. t. m. po večernicah v prostorih gosp. Alojzija Nendla s sledečim vspešnim: 1. Pozdrav. 2. Poročilo o delovanju osnovalnega odbora, čitanje in razlaganje društvenih pravil. 3. Slavnostni govor. 4. Vpisovanje udov. 5. Volitev stalnega odbora ter predsednika. 6. Nasveti. Med posameznimi točkami poje dom. kvartet izbrane pesmi. Ker je društvo za naš kraj resnično prepotrebno in ker se je kazalo zanimanje, celo hrepenenje po njem na večih straneh, ter se je občna mlačnost že tolikrat obsojala, trdno upamo in pričakujemo velike vdeležbe, posebno pri domačinih, na kar vas vse prijatelje dobre stvari in narodnega napredka — bodi si od blizu ali daleč — le tem potom najljubneje vabi osnovalni odbor.

(Seja okr. zastopa v Šmarji pri Jelšah) vrši se v četrtek, dne 23. decembra t. l. ob 9. uri zjutraj v okrajni pisarni, — pri kateri je tudi na dnevnem redu med drugim — volitev načelnika okr. zastopa in ednega uda okr. šolskega sveta, mesto odstopivšega velezaslužnega načelnika okr. zastopa in uda okr. šolskega sveta, blag. gosp. dr. Franca Jurtela, preselivšega se v Ptuj. Vsi udje okr. zastopa se naj gotovo ob 8. uri zjutraj v gostilni gosp. Franc Adrinek-a v Šmarji snidejo v skupno posvetovanje gledé imenovanih volitev.

(Zgoreli so) v Jereslavcu pri Brežicah dne 22. m. m. kmetu Andreju Merslavču svinjski hlevi z 14 svinjami vred. Škode ima nad 600 gl.

(Utonil je) dne 27. m. m. v Stermecu, trnovške občine pri Ptuj 3 in pol let star Janez Čeh, sin ondotnega kočarja Janeza Čeha. Otrok je zagazil v neko jamo blizu hiše, v kateri sicer ni bilo niti za pol metra globoko vode. Jama je imela ograjo, a ker so našli vrata odprta, ne more se dognati, jeli kdo opustil zapreti jih, ali si jih je otrok sam odprl.

(„Bralno društvo pri Sv. Marku niže Ptuja“) priredi 26. t. m. na dan sv. Štefana popoldne po večernicah v šoli letno zborovanje s sledečim vspešnim: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo knjižničarja in blagajnika. 3. Volitev odbora. 4. Zapisovanje udov in vplačevanje udnine. 5. Pogovor gledé naročitev časnikov. Potem prosta zabava s petjem v gostilni gosp. Martina Čeha. Ker se posebna povabila ne bodo razpošiljala, vabi k temu najljubneje vse društvenike in prijatelje tega društva odbor.

(Ormoška čitalnica) priredi gledališki večer dne 19. decembra 1897 v prostorih ormoške čitalnice. I. „Brati ne zna“. Burka v jednem dejanji in II. „Štampihar mlajši“. Gluma v jednem dejanji. Začetek točno ob 6. uri zvečer. Vstopnina: Sedeži 30 kr., stojišča 10 kr.

(Gozdni požar.) V Rudenci pri Podčetrtku začelo je zvečer dne 22. m. m. goreti v ondotnem logu grafa Attemsa. Dasi so bili takoj gasilci na mestu, pogorel je jeden oral gozda.

(V vodo skočila.) V Kapeli pri Radgoni znorela je dne 29. m. m. dekla Jožeta Nedok, skočila v mlako pri Wegschaidnerjevi hiši ter utonila.

(Usodepolno pretepanje.) V gostilni Marka Pečuha v Vodiševcah sprli so se pivci Matija Šafarič, Jožef Žitek, krčmar ter Alojzij Klemenčič. Pri pretepu prizadjali so zadnjemu tako hudih notranjih poškodovanj, da je vsled teh drugi dan umrl.

(Štajerske „Zaveze“ učiteljskih društev) odborova seja bode dne 28. t. m. v Gradcu. Na dnevnem redu je med drugim tudi poročilo o znani resoluciji mariborskega učiteljskega društva. Ker je ta točka velevažna za vso Štajersko, zlasti pa še za slov. učiteljstvo, zato se naj seje vsi trije slov. odborniki gotovo udeležijo.

(Pri štajerskem deželnem namestništvu) zgodile so se nekatere premembe. Graški namestniški svetnik g. dr. Evgen Netolizcka imenovan je dvornim svetnikom pri štajerskem namestništvu. V kolikor nam je poslovanje tega gospoda znano iz dobe, ko je bil okrajni glavar v Celji, privoščimo mu povsem to važno povišanje.

Druge slovenske novice.

(Imenovanja.) G. Konrad Štefan, skriptor v licealni knjižnici, imenovan je kustusom na tej knjižnici. Finančni komisar g. Herman Nickerl pl. Ragenfeld pa je imenovan finančnim tajnikom. Finančni koncipist g. Karol Pogačar imenovan je finančnim komisarjem, in praktikant g. Ivan Milohnoja pa fia. koncipistom.

(Odlikovanje.) Gosp. profesor Fran Gerbič, učitelj glasbe pri „Glasbeni Matici“ dobil je od črnogorskega kneza Nikolaja red kneza Danila I. ter jako laskavo priznalno pismo črnogorskega knežjega dvora. Prof. Gerbič uglasbil je mnogo srbskih pesni, koje so se s posebno hvalo pevale na črnogorskem dvoru. Zadnjo svojo opero „Kres“ pa je poklonil črnogorskemu knezu Nikolaju.

(Slovenski napisi v Ljubljani.) Prihodnjo pomlad dobi Ljubljana za vse ulice, ceste in trge kakor tudi hiše nove table s slovensko-nemškimi napisi.

(Električna razsvetljava v Ljubljani.) Kakor se nam poroča, bode ta razsvetljava jela — vsaj za poskušnjo — prvokrat funkcionirati o božičnih praznikih, in sicer za sedaj po glavnih trgih, cestah in ulicah. Plinova razsvetljava pa ostane v uporabi še do konca januarja.

(Potres v Ljubljani.) Zvečer dne 10. t. m. pojavil se je v Ljubljani dokaj krepki potres, ki sicer ni povzročil škode, pač pa mnogo strahu.

(Ljubljana) ima 32.559 prebivalcev, med temi je vojakov 2200.

(Nov „Gasilni dom“ v Ljubljani.) Pri prostovoljni požarni brambli ljubljanski je dozdej še vedno(?) — nemški komando! Prihodnjo pomlad prične graditi mestna občina nov „Gasilni dom“, v katerega se bode potem preselila pož. bramba s stražo in orodjem. Upamo, da se v novem mestnem poslopju potem ne bo pri tem društvu več čul tisti odurni nemški „habt acht“ — Doberletov in Drelsetov. Drugače je boljše, da se društvo razbije in je mestna občina sama ustanovi!

(Neznan utopljenec.) Blizu D. M. v Puju potegnili so iz Ljubljanice mrtvo moško truplo, kojega do sedaj ni nikdo spoznal. Sodi se da je samomorilec.

(Povozili) so v Trzini konji 88letnega Bernarda Kumarja, ki je vsled dobljenih ran umrl.

(Vlak je povozil) dne 12. t. m. pri Borovnici 22letnega hlapca Jožefa Troho.

tako je razgrajal tudi na ženitnini svojega zeta; no podagra se je vedno bolj in bolj prikazovalo, in po vsakem takem popivanju trebalo je nehote ležati po cele tedne v postelji z bolno nogo. A vsekako ni hotel priznati niti zdravil niti zdravnikov, in le na ljubo svojim domačim se je dal lečiti po doktorju Hoenackemu.

Leta 1862. je posetil Kahetijo njega visokost pruski knez Albert, brat cesarja Vilhelma. Pripeljal se je ravno na Alaverdinski praznik 14. septembra, a ta praznik, kot najvažnejši narodni praznik, praznuje se malone po vsej Gruziji. Sredi knezov je bil tudi Guljbat. Predstavil sem ga princu, a general Bartolome, spremljajoč visokega gosta, ga je obvestil, da Guljbat nikomur roke ne dáje, in zakaj da ne.

To je princu zelo ugajalo, kako tudi starčeva postava in pri spoznavanju je prosil povedati Guljbatu, da ker uvažuje njegov princip, ga neče kršiti s tem, da bi mu nudil roko in le zaviden mu mora biti, da je njegov položaj toli neodvisen, da ga ničesar ne ovira pri strogem opazovanju svojega načela.

„Nalagali so se vam o meni,“ je odvrnil smeje se Guljbat, „no na ljubo takemu visokemu in prijaznemu gostu, kakor je vaša visokost, nočem odreči te spletke.“

Pri tem je Guljbat jako smešno, kakor bi se bal, položil svojo desnico na hrbet.

To početje je izzvalo obči smeh, in najbolj se je smejal princ.

Na Alaverdinskem prazniku se stavec ni mogel vzdržati predpisane mu dnevsčine in po prazniku je dokaj dolgo ležal v postelji; no pa tudi sedaj je njegova železna narava zmagala, in čez mesec dni je že znova delal v svojem vinogradu.

Med tem se je pričela trgatav.

Trgatav je minula, Guljbat ni ničesar pil ter izgledal zdrav; naredili so novo vino, a tega se ni mogel vzdržati.

V svoji kleti je priredil pojedino, a zvečer so ga prinesli popolnoma obolelega domov. Drugi dan se je bolezen shujšala, poslali so po duhovnika, da ga previdi za smrt, in naslednji dan je stavec preminil.

Na njegov pogreb je prispelo mnogo in različnega občinstva; med kmeti, ki še niso bili takrat osvobojeni, je bil rajnik zelo priljubljen, kot priprost in pravičen gospod.

Takrat, ko se mi je prišlo seznaniti v Kahetijo, je bil Guljbat jeden poslednjih potomcev popolnoma že izumrlega rodu in mož izredno tipičen. Ti ljudje so živo pomenili žalostno prošlost svoje domovine, katero so jim pomagali zdraviti

jedino verni njih bratje Rusi. Oni niso znali modrovati in so bili ljudje ne besede, a dela. Jedni njih so se bojevali v ruski armadi ter bili vsekdar prvi, a drugi so delali doma kot črna živina, da bi skrbeli za svoje v vojni boreče se brate. V zadnjo vrsto je spadal i Guljbat. Bil je noter do smrti delavec in je vestno izpolnjeval svojo nalogo, a delo samo mu je pritisnilo poseben pečat na vso njegovo osebo. Razvitje gromadne telesne sile se je združilo v njem z opažnim razvitjem zdravega čuta in pri spojenju teh svojstev je nastal izredno odkritosrčen in neodvisen njegov značaj, ne brez dobrodušnosti.

Na starost, ko je bilo njegovo naporno delo že popolnoma završeno, ko je vsem pripomogel do kruha, delal je že iz navade ter iskal čisto krepila v razveseljevanju, privajenem že od mladih nog. Ta razveseljevanja so sestala večinoma v popivanju, tesno zvezanem z bojno praktiko.

Ta strast popivanja pa nikakor ne gre imenovati pijančevanje, ne, popivanja so bila potrebna, da ni upešal bojni pogum, brez kojega ni bilo možno privedi kraj v popolno njegovo neodvisnost.

Taki ljudje, kakor Guljbat, so bili neobhodni, in on je do konca ostal veren tipu, sedaj že do cela izumrlemu. (Konec.)

(Ponesrečil je) v rudniku Kisvec pri Zagorju 19letni rudar Al. Kržišnik. Padel je v 16 metrov globok rov ter se ubil.

(Požar.) V Bistrici pri Trziču zgorel je dne 9. t. m. posestniki Učezič hlev s škodnjem polnim krme. Škoda je velika, zavarovana bila je prav nizko.

(Na planini ponesrečil.) Iz Bisteršice odšel je 26letni Franc Dobovšek na planino Osredok ter se ni več vrnil. Vse iskanje do sedaj bilo je brez uspeha. Skoraj gotovo se je bati, da je vsled visokega snega in plazov ponesrečil.

(Občinski odbor v Krškem) je sklenil ustanoviti l. 1898 v proslavo cesarjeve 50letnice narodno knjižico.

(Vinske cene) na Dolenjskem se letos med dolenjo Savo in Krko gibljejo od 20—25 gl. hl. Letošnjega precej okusnega pridelka so Gorenjci in Korošci še precej pokupili, pa ga je tudi še dobiti. Pri dokaj lepem vremenu letos vinogradniki marljivo nadaljujejo z rigolanjem novih vinogradov.

(Na Notranjskem) je letos že zapadlo veliko snega, osobito okoli Idrije. Ker je bil vmes tudi dež, so se suhi potoki zopet napolnili z vodo, kar je bilo jako potrebno, kajti mlinom, ljudem in živini je že vode jako nedostajalo.

(Ostra zima.) Po notranjskih loviščih in kočevskih gozdih pojavlja se vsled visokega snega obilo divjačine — srn, zajcev in celo medvedje — ki vzbujajo pri lovcih seveda mnogo veselja in načrtov. Več lovov se je že uspešno priredilo.

(Ogenj.) V Sinadolu na Notranjskem zgorel je dne 28. m. m. skedenj M. Čehovinu. Zavarovan je bil za 1300 gl., a škode je le za 600 gl., vsled česar se je začelo sumničiti, da je sam zažgal. Res so ga že tudi izročili okr. sodišču. Enako hudobijo sleparije ima pač marsikateri pogorelec nove dobe na vesti, ne pomislivši, koliko strahu provzroči svojim sosedom, a nemirna vest slika mu vrh tega za celo življenje preganjajočo pest pravice za seboj.

(Koroški deželni šolski svet) ugrel se je zadnji čas za ustanovo meščanske šole v Velikovcu ter je že priporočil ustanovo deželnemu odboru. Koroška že ima po našem mnenju dovolj meščanskih šol, a to za dečke kakor za deklice. Pred nego potreba take šole v Velikovcu, je menda dotične oblasti naklep, s tem nekak slovensk značaj tega edinega mesteca na Koroškem oslabiti.

(Nadvojvoda Jožef Ferdinand.) ki je prideljen kot c. i. kr. stotnik kranjskemu pešpolku št. 17, došel je v Celovec dne 10. t. m. Vzprejem, dasi strogo vojaški, bil je zelo sijajen. Visokega gosta pričakovali so med pokanjem možnarjev vsi ondodni vojaški dostojanstveniki, kakor tudi zastopniki vseh uradov, dež. predsednik, deželni glavar, župan z odborom in mil. knezoškof. Poslopja cesarskih uradov imela so cesarske zastave, na privatnih hišah pa ni bilo videti niti jedne same. Koliko cunj pa razobesi mesto, ako prideta tja le dva zakrokana hribolazca. Tudi znamenje sedanje dobe.

(Pazite na otroke!) V Trstu zgodila sta se vsled nepaznosti starišev dva žalostna slučajja. Dne 8 t. m. padel je iz prvega nadstropja neke hiše 4letni Humbert Vegile, a takoj drugi dan iz neke druge hiše 3letni Karol Zajc, sin nekega kovača. Prvi si je zlomil nogo ter se sploh nevarno pobil, drugi pa je dobil močna notranje poškodovanja. Oba sta v bolnici.

(Imenovanje.) G. Leopold Pavletič, c. kr. avskultant v Gorici imenovan je pristavom v Montovunu v Istri.

(Trgovska obrtna zadruga v Gorici) kaže lep napredek. Zadruga ima že sedaj nad 500 deležev, ki predočujejo za 5 let kapital 75.000 gl. Vendar se čujejo pritožbe, da se narodnjaki izven Gorice še premlačno brigajo za to prevažno nepravdo.

(Pogreb admirala Sternecka) vršil se je zelo veličastno v Pulju dne 10. t. m. Vse ladije povsile so v znamenje sožalja svoja jadra. — Njegovim namestnikom imenovana sta poveljnikom mornarice dva, nadvojvoda Štefan in sedajni vice admiral Spaun.

(Prvi istrski „Sokol“) ustanovil se je v Pulju ter imel ustanovni in prvi občni zbor dne 8. t. m. Društvo šteje takoj ob pričetku 100

članov ter si je najelo dva diplomirana učitelja telovadbe. To veselo vest pozdravljamo s bratskim „Na zdar!“

(Kersnikov večer na Dunaji.) ki ga je akad. društvo „Slovenija“ priredilo dne 6. dec. 1897. v spomin prerano umrlega slovenskega pisatelja Janka Kersnika, bil je res takšen, da more biti društvo ž njim zadovoljno. Razum mnogo akademikov zbralo se je tudi lepo število dunajskih Slovencev, med temi g. dvorni svetnik Šuklje, prof. Stritar, vseučiliški docent g. dr. Murko, koncertni vodja Hubad in več gojencev iz vino-pomologičnega zavoda v Klosterneuburgu. Iz domovine pa je bil navzoč ljubljanski župan g. I. Hribar. — Ne bom opisoval, da je slavnostni govornik nam podal res lepo sliko blagodejnega delovanja pokojnika na vseh poljih, da so berila in pesni, ki so jih čitali akademiki, bile od navzočih pohvaljene, in da so se vse pevske točke vzporeda izvajale v občno zadovoljnost, saj so Slovenci znani kot izvrstni pevci, in g. Hubad sam je pohvalil naše akademike kot najboljše in najzanesljivejše moči v slovanskem pevskem društvu na Dunaju. Naravno je tudi, da so se vršile mnoge napitnice, in da je tudi zabavni del prav dobro vspel. Pomembne pa so bile besede, ki jih je govoril g. dvorni svetnik Šuklje, povdarjajoč, da ni zadosti, da si mladina pridobi strokovnega znanja, temveč skrbeti mora tudi za socijalno omiko, da bo potem, ko ji bo treba delovati, na vse dobro pripravljena. Nadalje je navduševal, da se trdno poprime slovanske ideje, posebno v sedajnih časih, ko bo iz nje zajemala moralno silo v težavnem boju za narodni obstanek. G. dr. Murko je naglašal, naj slovanska vzajemnost ne bodi le fraza, temveč naj se vsak omikanec vsaj toliko priuči slovanskim jezikom, da jih bo razumel! Saj s tem neizmerno pridobimo, ko so nam odprti bogati zakladi bratskih slovstev. Najvažnejše pa so bile besede, ki jih je govoril g. župan Hribar. Dejal je med drugim, da je tolažilna misel za narodne voditelje, če vidijo, da je mladina na njih strani, saj bo ta svoj čas nadaljevala njih ideje. In zato je akad. dijaštvo velika moč, toda treba je, da se dijaštvo te svoje moči tudi zaveda. Vidi se sicer, da naša mladina resno teži po strokovnem izobraženju, naj pa tudi pokaže na slovesni način svoje stališče in svoje težnje, za katero se je sklenila bojevati v življenju. Bela Ljubljana jih bo z veseljem sprejela. — Želeti bi bilo, da bi „Slovenija“, ki si je lani ob „Stritarjevem večeru“ ustanovila tako uspešno delujoče strokovne klube, to misel g. Hribarja, ki se je že tudi med dijaki gojila, res obstinila, da bi ravno v sedajnih kritičnih časih, ko se govori o „manjvrednosti“ slovanskih narodov, ko nemški dijaki tako hrupno in surovo kažejo svoje mišljenje, da bi tudi slovensko dijaštvo pokazalo, da čuti iskreno in jedino z narodom, in da je pripravljeno vse duševne sile v prid naroda zastaviti.

Druge avstrijske novice.

(Najvišje odlikovanje.) Cesar je odlikoval ministra zunanjih zadev grofa Goluhovskega z najvišjim avstrijskim redom, z velikim križem sv. Štefana. Dobil je to odlikovanje za njegovo plodnosno politiko z zunanjimi državami, kakor tudi za njegovo uspešno posredovanje pri delegacijah. — Nadalje poročajo dunajski listi, da je podelil cesar novoimenovanemu knez nadškofu mil. g. Missii v Ljubljani red železne krone I. reda. Deželni predsednik kranjski baron Hein pa je postal tajni svetnik.

(Iz Dunaja) se poroča o važnih premenbah na najvišjih upravnih mestih. Tržaški namestnik gre v pokoj — iz zdravstvenih ozirav. Cesar mu je podelil pri tej priliki red železne krone I. vrste. Njegov namestnik je bukovinski namestnik grof Gočs. V pokoj pa stopi tudi koroški dež. predsednik baron Schmidt-Zabierow, na njegovo mesto pride štajerski dvorni svetnik Freydenegg. Schmiedt-Zabierow u podelil je cesar veliki križ Fran-Josipa reda. Namestnikom za Solnograd imenovan je grof Julien Wallze, a za Bukovino baron Bourgigon. — Dvornim svetnikom imenovana sta Černyen v notranjem ministertvu in baron Hein v Lincu.

(Državni položaj.) Klaverne stojijo vse stranke okolu zvrnjene in polomnjene državnega voza. Zastonj jim prigovarja baron Gautsch z lepo in hudo, naj se vkupno vprejo, da ga vzdignejo. Tega ne storijo, pač pa zatrjuje in se pridružuje, vsaka skupina posebej, da ona ni prav nič zakrivila, da se je zvrnil. — Desnica je izdala svojo izjavo-manifest, kjer izraža svojo obžalovanje nad žalostnimi parlamentarnimi dogodki. Ob enem je označila smer svojemu nadaljnemu postopanju, da hoče skrbeti na podlagi adresnega načrta za pripoznanje zgodovinsko političkih pravic, avtonomije kraljestev in dežel, za pravično izvajanje enakopravnosti za vse narode v državi, za gojenje verske in npravnostne pravice in da hoče vztrajno delovati za povzdigo vseh razredov prebivalstva v gospodarskem in socijalnem oziru. — Kako slaba pa je napram slovanski desnici sloga med nemško levico, kaže dejstvo, da se niti za skupno izjavo niso mogli zjediniti, temveč je izdala vsaka stranka tako posebej zase. A opravičujejo pa vsi svojo nedolžnost.

(Praški izgredi.) Sedaj se vršijo zapored obsodbe pri izgredih zasačenih. Zadostovalo je že, ako je kdo počenjanje na ulici le glasno odbraval, zapor od 4 mesecev do jednega leta mu je gotov. Praški odvetniki s poslancem Heroldom vred ponudili so se pri sodni oblasti, da prevzamejo brezplačno zagovarjanje obtožencev. Zapiiranje čeških rodovin se vsak dan ponavlja, ker dohajajo sodnijam vedno brezimne ovadbe. Pomirjeno je ljudstvo le bolj na videz pod težo nagle sodbe. Nemške stranke napadajo na vse možne načine čast izmučenih Čehov liki razsposajeni paglavci pripetega psa, dobro vedoč, da, ako bi ta v svoji togoti skušal verigo strgati, lopne ga gorjača „prekega soda“ ali prebode ga nastavljeni mu bajonet. Nemški delavci po tovarnah prisilijo podjetnike z groženjem štrajka, da se češki delavci iz službe spode, razni odjemalci grozijo, da v tovarnah in prodajalnah, kjer delajo Čehi, ničesar več ne kupijo. Trumoma vračajo se češki delavci in uslužbenci v domovino, a to sedaj na zimo. Po pruskih mestih ustanavljajo društva za denarno podpiranje praških Nemcev. Najbolj nestrpni nemški elementi tirjajo odločno, da se zgodovinsko prestaro češko kraljestvo razdeli v češko in nemško krajino, ter da se določi Nemcem lastno glavno mesto. Da, Nemeč je nesramen in ohol, naj si bo v večini ali le pritepen gostač. Češki narod hoče obhajati dan 2. decembra, kateri dan se je proglasila za Prago nagla sodba, kot dan tuge in žalosti, a tudi celo prihodnje leto 1898. naj bo leto žalovanja. Sramotilna uvedba ne dopušča jim z drugimi avstrijskimi narodi vred radovati se pomembnega prihodnjega leta.

(Slovanski praznik v Krakovu.) Velikanskega pomena za vseslovansko vzajemnost je dan 12. decembra, t. l. Storjen je konec nesrečnemu razdvojenju avstrijskih Slovanov, kar pomeni občutljiv poraz nemških hujskačev. Grešili so Poljaki svoječasno, izneverili so se svojim slovanskim bratom, ker so poslušali škodoželjne nemške podpihvalce. Leta 1867. ni si mogel podli slovanožerec Beeust, ki je izjavil, da je Slovane pritisniti ob steno, izmisliti boljšega sredstva, nego, da je proglasil vse ostale Slovane, ki so se vdeležili moskovske razstave, panslavistom, ki težijo za združitve z Rusijo. S tem obrekovanjem razdvojil je Poljake, kojim je bila ruska vlada nekaj najbolj sovražnega. Odrekli so se Slovanom ter hodili dolgo let svojo lastno pot v porazumljenju z Nemci. Prokleli so jih zbok tega bratje Slovani ter jim niti pozneje niso marali zaupati, ko so pregledali nemške prekane ter se začeli Slovanom bližati. Ostali so v očeh ostalih avstrijskih Slovanov narodne izdajice. Še le zadnje dobo, osobito pa v letošnjem državnem zboru oprali so se izdajskega madeža, pokazavši, da jim še ni zamrl čut za slovansko stremljenje, za slovansko vzajemnost. Dne 12. t. m. pa so sklicali v Krakovo zastopnike vseh Slovanov na novo obvezno prisego na slovanski prapor, na slovesni prekrst Poljakov. Bila je to pretrejujoča slavnost, slavnost sklepanja pobratimije z vsemi Slovani v državi. Veselja nam utripa srce v mislih na presrečni obrat slovanskih odnošajev. „Beseda je meso postala“, Slo-

vani smo jedno srce, jedna duša, jedna misel. Da, sedaj stoprav smemo govoriti o slovanskem stebru, ob katerem si znajo besneči nemški valovi razbijati buče. Saj pa to že tudi uvidijo, treba je slišati le zdihovanje in javkanje nemških glasil nad to „slovansko pobratimijo“.

(V hrvatskem saboru) postopa vladna mažaronska večina napram hrvatski narodni stranki toli izzivalno in samooblastno, da s tem še lahko prisili opozicijo k odločni obstrukciji. Nekaj podobnega dogodilo se je dne 13. t. m. Mažaron Kovačević obdolžil je narodnega poslanca dr. Potočnjaka, da je izrekel neke razaljive besede na ves sabor, dasi je cela levica oporekala, da bi se bilo kaj takega slišalo. Dr. Potočnjak zahteval je besede, da se opraviči in stvar pojasni, a predsednik mu besedo odreče ter sluša obrekovalca, ki predlaga, naj se Potočnjak na 30 sej izključi. Stranka narodnih poslancev je nad predsednikom toliko časa kričala in ropotala, naj podeli Potočnjaku besedo, da je bil predsednik primoran zborovanje zaključiti. Zadeva pa se je drugi dan zopet, a to še burneje ponovila. In res se je mažaronskemu nasilju posrečilo glasovati z večino, da se dr. Potočnjak iz 70 zasedanj izključi.

(Nemažarski narodi na Ogrskem.) Zadnje nasilje mažarske vlade, vsa krajevna imena pomažariti, zadelo je ob hud upor nemažarskih ondotnih narodnosti. Posebno Rumuni in Slovaki so, ki so pripravljene s svojim življenjem braniti zadnje narodne svetinje. V Nitri ustanovil se je slovaški tednik, ki bode posredoval med Slovaki in Rumuni glede skupnega odbijanja mažarskih nasilstev. Slovaki pa imajo tudi v Čehih zveste in požrtvovalne zaveznike. Češko društvo v Pragi „Česky Spolek“ začelo je vzprejemati iz Ogrske nadarjene slovaške dečke, katere narodno vzgoji in izobrazbi ter jih zopet pošlje v domovino za narodne probuditelje in voditelje. Do sedaj vzprejelo se je okoli 70 dečkov. Hvalevredna je ta misel, koja je v stanu izvesti le toli požrtvovalna češka bratovska narodnost. Rumuni sklicali so dne 14. t. m. v Sibinju veliko narodno skupščino, kjer so se hoteli odločno protiviti mažarski nakani glede pomažarenja njihovih rojstnih krajev. Mažarska vlada pa je skratka shod prepovedala.

Ogled po širnem svetu.

(Vrhovni poveljnik na Kreti — Slovan.) Kandidatov za to mesto imenovalo se je do sedaj premnogo. Zadnji čas bil je na vrsti nemški polkovnik Schäffer, toda niso ga marale vzprejeti evropske države, ki imajo v vmeščenju odločilno besedo. Sedaj je na dnevnem redu Slovan, veliki vojvoda črnogorski Petrovič Njeguš. Predlagali sta ga Rusija in Francija, a tudi italijanski, angleški in nemški poslaniki so zanj. Pričakuje se še le samo izjave Avstrije. Nadjati se je tedaj za gotovo, da postane ta kandidat res guverner na Kreti.

(Italija) je dobila novo ministerstvo, kateremu je Rudini predsednik.

(V nemškem državnem zboru) tudi se cesar Viljem dobiti večino, ki bi glasovala za vzprejem njegovega posebnega športa gledé dovolitve nekaj sto milijonov za pomnoženje mornarice. Nemški cesar je v brodovje popolnoma zaljubljen ter je nedavno nasvetoval celo nekemu profesorju, naj dela med učenci reklamo za mornarico.

(Na Ruskem) snuje se posebna ministerska stolica za zdravstvene zadeve. Kaj takega še ni prišlo na um kulturnim državam v Evropi. Hočeš-nočeš bo Evropa primorana priznati Rusiji nekaj napredka — ako ne prvenstvo.

(Kitajska vlada) je pripravljena Nemčiji v zadoščenju ustreči, ako ta opusti obleganje glavne kitajske luke ter zasede s svojimi ladijami neko manj važno pristanišče.

Dopisi.

Iz Št. Jurja ob juž. žel. Redek je slučal, da bi dandanašnji, ko že štejejo 1897. leto, v času, v katerem se večina slovanskega razumnštva s kmeti vred peča s naprednjaškimi, svobodno mislečimi idejami gledè slovanske politike, ne bilo v kakem kraju čitalnice ali bralnega društva. Pri nas — ne strašite se, — ni

ne jednega, ne družega. Gotovo bode te vzklili: „V slavnem slovanskem trgu“, v Št. Jurju? Pregrešna zaspanost, ali — pomanjkljivost delavnega duha, — zanimanja!??

Res je bila pred leti ustanovljena „čitalnica“, a kak je bil vzrok, da se je to edino narodno zavetje v našem „slovanskem“ trgu razrušilo, tega ne bodem razsojeval, z žalostnim srcem moram samo javljati, da je ta sijajna doba minula. No, sedaj nam zopet prisije lepša zora, ker imamo pred seboj že odobrena pravila nove „čitalnice“, takozvanega „Bralnega in političnega društva“, katero bode tekom meseca decembra prvič zborovalo, mogoče s sijajnejšim vspehom, kot prejšnja „čitalnica“. Mogoče! Sicer se je pri zborovanju, katero je sklical začetnik tega novega društva, g. učitelj Josip Čulek, pokazala tako brezobzirna majhna udeležba, da bi se tujec čudil, kje da so ostali razupiti „slovanski“ Šentjurčani. Tukaj se je pokazala žalostna resnica, da se še pri tako prepotrebem društvu ustavljajo ovire tistim, kateri bi z veseljem delovali v prid tega društva. Žalostno, toda upajmo na najboljše

Ker se je pri sestavljanju pravil oziralo posebno na gmotne razmere naših kmetov, bode zamogel vsak z majhnim prispevkom uživati dobrote tega društva, in gotovo sem uverjen, da bode te zategadelj pristopili v mnogobrojnem številu, sebi v prid, Št. Jurju pa v čast.

Na dan tedaj slovanski tržani in kmetje, na svidenje v velikem številu tistega dne decembra, kateri še bode itak v časopisih določen za zborovanje omenjenega društva.

Vas bližnje in dalnje sosede pa vabimo najljudneje, pridite k nam, navdušujte ljudi, ker — exempla trahunt.

Iz Dunaja. Gospod urednik! Kar sem zapustil Vašo solzno dolino, sem molčal kakor nema klada. Ko sva si slednjč podala na nemškem „Steinbrücku“ roko, sem Vam dejal, da grem „na Dunaj“, da bi si nabrusil jezik, kajti nemčurji postajajo vedno bolj predrzni in treba jih bode malo zavrniti. No sedaj pa gotovo menite, da so me „soci“ ali pa „nemški burši“, ubili, ker tako trdovratno molčim. Da ne boste mislili, da že kje za kakim plotom gnijem, Vam pošljem nekoliko novic za cenjeno „Domovino“.

V kratkem času, kar živim na Dunaji, sem marsikaj doživel; opazoval sem tudi narodno življenje slovanskih narodov. Pred vsem omenim Čehi, ki jih je v tem velikem mestu kakor listja in trave. Kamor človek zanese uho, tam sliši lepo zvonečo češčino. Neumljivo mi je, da se pod takimi odnošaji naši velikošolci na Dunaji ne uče tega jezika, ko imajo za to toliko priložnosti. — Delavci so zgolj Čehi in neumno je, ako doktor Fochler in drugi nasvetujejo v mestnem svetu, Čehi bojkotovati. Da je mogoče, vsem tukajšnjim Čehom vdihniti narodnost, imamo tukaj čez leto gotovo češkega župana. Koliko čeških društev obstoji, tega ne vem, a da jih je mnogo, to je gotovo. Nahajajo se tudi zgolj češke gostilne, kamor zahajajo sami Čehi. Ako sedeš v taki gostilni za mizo, takoj ti prinese točaj nabiralnico za društvo „Komenskega“. Narodna požrtvovalnost je velika. Bl sem svedok, ko je majhna družba vrgla 10 gl. na plošček. Kako pa pri nas?

Velika krivica je ta, da nimajo Libušini sinovi dovolj šol. Sramota res za devetnajsti vek, ko se morajo narodi za svoje šole boriti! — No, češki živelj je tu tako ukoreninjen, da bi ga s težka nemška sila izruvala. Drugače je s Slovaki.

Bil sem pred kratkem pri nekem zborovanju „slovenskega“ društva „Narod“. Srce se mi je krčilo, ko sem poslušal različne govore. Priprosto ljudstvo, delavci, krošnjariji, dijaki so tu verno in mirno, kakor kipi poslušali poročila o stoterih mukah tega bornega naroda. Solze blesketale so se skoraj v vsakem očesu. Meni je bilo, kakor da sem v daljni slovanski domovini, kjer ljudstvo trpi iste muke, samo da jih trpi, ne da bi se jih zavedalo. A, ko je iz grl zbranih siromakov kakor iz jednega grla zaorila pesen: „Kde domov moj“, tedaj sem čutil, da so še verni Slovenci gotovo največji narodni mučeniki, kar jih ima svet. To ljudstvo vé, da se mu go-dijo krivice, in radi tega tem huje trpi. Priprosta

gledališka predstava, a na to zopet navdušeno narodno petje, polnili so ostali del večera. In ko sem pozno v noči stopal proti domu, tedaj sem tudi o teh Slovanih sodil: Kdor ljubi tako goreče svoj jezik in svojo domovino, ta ne more poginiti.

Oai dan sem bil v poljskem društvu „Ognisko“. Tu je bilo vse drugače. Vse se je vrtelo v frakih in kako tudi ne! Abrahamovicz in Kramař sta sedela v prvi vrsti ter poslušala razne umetnike na godalih, večinoma poljske akademike.

Pri komerzu, ki se je vršil po koncertu, govorili so razni akademiki v prav vseslovanškem duhu. Tudi grof Dzieduszycky je govoril, da pojde odslej poljski narod s češkim roko v roki. Ali se to uresniči? Dal Bog! Mi ostali Slovani smo vže zdavna proti Poljakom nekako preznji.

Še neko društvo, ki se sedaj v novejšem času krepko giblje, moram omeniti, in to je „Slovansko pevsko društvo“. Čim je prej hiralo, opomoglo si je pod vodstvom našega vrlega narodnjaka M. Hubada tako, da je sedaj jedno izmed najboljših pevskih društev. V soboto dne 11. t. m. uprizorilo je koncert v velikanski dvorani hotela „Continental“, ki je bila polna do zadnjega kota. Med poslušalci bil je Abrahamovicz, Kramař, Šuklje in drugi znameniti poslanci češki, kakor tudi dr. Sedej. Tudi profesorjev tukajšnjega konservatorija je znameniti program mnogo privabil. Vspored je otvorila godba bosanskega pešpolka z overturo iz neke češke opere. Na to se je pel Zajčev „Dolazak Hrvata“. Solisti so svojo zadačo prav lepo rešili. Posebno čestitamo našemu narodnjaku, g. Juvančiču. Na to smo slišali znamenito rusko pevko Još Hlaváč koja je storila s svojim prekrasnim sopranom velikanski utis. Njen oča očaral je s svojim krasnim igranjem na harmonij vse navzoče. V triu, gosli, glasovir in cello, pokazal se je naš rojak g. Jeraj dovršenega umetnika.

Najimenejša točka bila je Dvořakov „Te deum“, ki se je prvokrat na kontinentu pel. Ta krasna velikanska skladba se je popolnoma dovršeno prednašala in tvorila po vsej pravici na navzoče trajen utis. Pri zabavnem delu svirala je bosanska godba narodne komade. Pozno v noči smo se razšli, a vsak je nosil seboj v svoje skromno stanovanje prepričanje, da slovanstvo vse premore, ako je jedino, na vsakem polju. Nosil je pa tudi novo navdušenost seboj, navdušenost za idejo vseslovanstva.

„Slovansko pevsko društvo“ si je tudi na ta večer pridobilo mnogo slave. Iz dna srca kličemo: Živel Bog še mnogaja leta društvu in dušo društva, gospoda Mateja Hubada!

Narodno-gospodarske novice.

Novi pravdni red

za prepire o premoženji ali imovini stopi z novim letom v moč. Dotično postavo je prinesla „Domovina“ svojim bralcem v slovanskem prevodu. Ob enem s „civilnopravnim redom“ dobimo pa z novim letom tudi nov eksekucijski red. Pravdni red veleval, kako ima sodnik ravnati se, da izreče sodbo o prepiru državljanov za kako imovinsko reč, eksekucijski ali izvršilni red pa določuje, kako je postopati, da oni državljan, ki je pravdo dobil, doseže izvršilo, vresničenje prisojene mu pravice. Največkrat gre pri tožbah in pravnah za plačilo kakega dolga. Zato hočemo tudi danes govoriti o spremembah, ki bodo veljale pri sodiščih od novega leta naprej za posilno iztirjanje iztoženih dolgov, proti postopku, ki je do novega leta določen.

Imenujemo najprej posilno prodajo premičnega blaga in posestev.

Do novega leta velja, da sta dve prodaji zarubljenih reči, na katere je tožnik segel, tudi

* Državljan se imenuje latinsko „civis“. Od te besede prihaja v latinskem jeziku za postav o zasebnih pravicah ime civilne postav, „civilno“ pravo. Beseda „civilno“ je prišla v vse evropske jezike in tudi mi pišemo zato „civilno-pravdni red“. Izraženo je pa v slovanskem jeziku to, kar je pravnikom „civilno“, čisto dobro z besedo „imovinsko“. Reklo bi se zato tudi lahko „imovinskopravdni red“. Črnogorci imenujejo skupino svojih „civilnih“ postav po Bogišiču „imovinski zakonik“.

Moric Rauch

steklar v Celji, Rotovške ulice št. 4.

Priporoča svojo naj ečjo zalogo vsakovrstnih steklenih in porcelanskih posod za gostilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih steklenih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinejših oljnatih barv. Največjo izber zrcal in podob vseh velikosti v okvirjih in brez njih.

Posebno pa opozarja slavno občinstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovejših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od priprostitih do najkrasnejših namiznih in visečih svetilnic po najnižjih cenah.

Priporoča se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in sprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in ceno.

Posebno opozarjam tudi na svojo bogato zalogo krasnih božičnih in novoletnih daril po jako nizkih cenah. (274) 5-3

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravljajo v lekarni pri Zrinjskem, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je najboljšo sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času dá odpraviti; bolniki dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevaljo — Izmed mnogih zahval navajam tu samo naslednje:

„Velescenjeni gospod lekarnar!

Posljite mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevega soka: potrebujem jih za moje poznanke. Jaz sem od dveh steklenic od neznoznega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočal bom ta zdravilni sok vsem prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaji, 10. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno znamko. — Cena steklenici s točnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vse kraje in sicer proti predplačilu (priračunši 20 kr. za zametek) ali pa po poštne povzetju. — Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil se razpošiljajo na zahtevo zastoj in poštne prosto. Lekarna pri Zrinjskem, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20. 30

Jedna najbolje akreditovanih zavarovalnic razpisuje več služeb za

potovalne uradnike

v življenskih in požarnih oddelkih proti stalni plači in proviziji.

Prosilec naj pošlje svoje ponudbe s potrebnimi doklidi pod šifro „Akviziter“ upra v ništvu našega lista. (277) 3-3

Uradne talarje

za gospode sodnike in odvetnike izdeluje najsolidneje in najceneje

Josip Hočevar

(273) 5-4 krojač v Celji.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: hmelj, oves, pšenico, rž, ječmen, jabolke, hruške, divji in pravi kostanj, belice, (Preiselber) mališno štupo, suhe gobe, maline, bezgovo gobo, mecesnovo gobo, želod vsake vrste itd., sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah in tudi

strđ ali med vsako množino po najvišjih cenah.

(159) 52-21 z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Lepa prilika.

Prodajam hišo v najboljšem stanu s krčmo in mesarijo, z malim zemljiščem vred, ob glavni cesti iz Ptuja v Krapino v vinorodnih Halozah.

Franc Svenešek,

krčmar in mesar pri Novi Cerkvi pri Ptuju.

(284) 3-2

Mlin na Vranskem

s petimi tečaji, kjer je tudi gospodarsko poslopje, je na prodaj. Cena je 5000 gld.

Jakob Mešič

mlinar.

(278) 3-3

Vse stroje za poljedelstvo

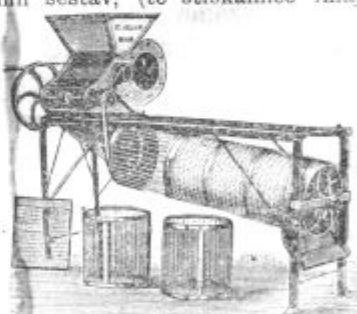
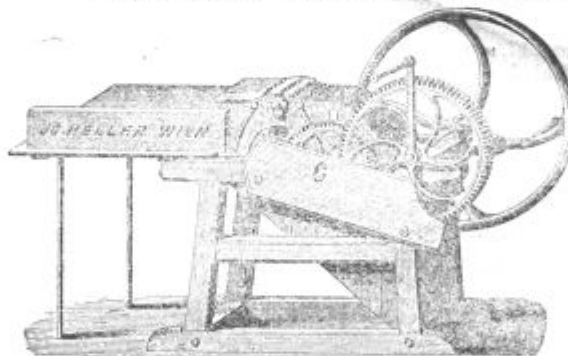
Vnovič znižane cene!

Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, poboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlinci za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo skoro ono tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Siamoreznice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II, Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati.

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za cerkvena dela, katera se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličniaki itd. itd.

Vse po najnižjih cenah. (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.